Otáznikový poklad

(neskutočný príbeh)

Možno ste tento príbeh už počuli a možno ani nie. Tento príbeh sa odohral v dedinke, ktorá sa volá Otáznik. Asi sa čudujete tomuto názvu, ale keď vám poviem celý príbeh, čudovať sa nebudete.

Všetko sa to začalo odohrávať v jeden krásny slnečný deň. Malé dievčatko menom Anastázia, no malé, skôr dievča v puberte, si jedno ráno povedalo: „Čo keby som urobila mapu pokladu? Bola by to taká malá zábava pre malé deti.“ Anastázia totiž milovala deti. Hovorila, že keď bude dospelá, chcela by pracovať ako učiteľka v škôlke.

Ako prvé teda zobrala nejaké veci zo svojej izby a dala ich do krásnej vyrezávanej krabičky, na ktorej bolo napísané Nikdy sa nevzdávaj. Dala tam cukríky, lízanky, dvoch plyšákov a svoju najobľúbenejšiu knihu. Mala ju prečítanú odpredu-dozadu a odzadu-dopredu. Poznala ju naspamäť. Vyšla von a začala premýšľať: „No a teraz kde to schovať?“ Popozerala sa okolo. „Už viem, do toho veľkého otáznika.“ Hovorila si: „Ale nie, tam to každý uvidí.“ A vtom ju napadlo: „Napíšem dôvod, prečo sú tu všade otázniky, určite to ľudí, ktorí sem prídu, bude zaujímať.“ A začala písať: „Dedina Otáznik sa tak volá preto, lebo je pomenovaná podľa slávneho Ondreja Otáznika.“ Vytlačila to a pridala k pokladu. Dumala ďalej a hovorí si: „Už viem, zakopem ho pod prvý Ondrejov strom v dedine.“ Nakreslila mapu, zakopala poklad a dala naň veľký otáznik.

O pár rokov vraj poklad naozaj niekto našiel, aj keď sladkosti už boli pokazené, ale z knihy a plyšákov sa tešili dve malé dievčatká. Bim-bam-bom, zazvonil koniec a pokladu bol koniec.

Eva Vallušová

Súkromná spojená škola Prievidza

E- školáčik

najkrajšie literárne práce

Hysterka motorka

Kúpil som si motorku,
hneď som mal aj historku.

Bola jedna motorka,
ktorá išla z Prešporka.

Kolesá mala od hliny,
prešla všetky terény.

Prešla ona hory – doly,
zrazu, že ju všetko bolí.

Prečo aukáš? Čo ťa bolí?
Posťažuj sa lekárovi!

Lekár vezme kombinačky,
kladivo aj klincovačky.

Buchne ju on dva – trikrát,
bude z toho unikát.

Toto bola historka,
ktorá prišla z Prešporka.

Adrián Kosec, 2. miesto v súťaži Literárna jar Ondreja Čiliaka

ročník 8 **číslo 18/2021**

Orol a veverička

(bájka)

Jedného slnečného rána sa veverička rozhodla, že si urobí zásoby na zimu, a preto skoro ráno vyrazila na cestu dlhým lesom. Ako tak išla lesom, zbadal ju prefíkaný orol. Hneď

vzlietol nad hniezdo, do ktorého mu ešte minulý rok napadali žalude. Do zobáka zobral žalude a letel späť za veveričkou. Zletel na najbližší strom a z diaľky sledoval veveričku. Veverička zatiaľ hľadala niečo na zimu, ale márne. Zdalo sa, akoby všetky šišky a orechy len tak lusknutím zmizli. Keď už orol videl, že je veverička naozaj zúfalá, začal hrať svoje divadlo.

„Óóó, aké krásne orechy som našiel, ale je ich škoda, lebo ja orechy nemám rád. Kiežby tu bolo nejaké zúfalé zvieratko, ktorému by to pomohlo."

Hneď ako to veverička počula, skríkla na orla: „Ja by som ich chcela, potrebujem nejaké zásoby na zimu, ale nedarí sa mi ich tu nájsť. Zdá sa, akoby ich všetky zvieratá zjedli." povedala smutne veverička.

„No, áno, boli tu pred pár dňami niektoré. Niečo robili, ale nie som si istý, či ich zjedli." povedal orol.

„No vidíš, ja maličká, sama samučičká, hľadám zásoby, ale márne. Keby si bol taký milý a aspoň tú hrsť orechov mi dal." prosila orla veverička.

„No ja by som ti ich rád dal, ale krídlo ma bolí a pustiť ich na zem, veď by sa rozbili. Ale kebyže sem za mnou vylezieš, ja ti ich s radosťou dám.".

Veverička ani chvíľu neváhala a vybehla za orlom na strom. Odvtedy ju už nikto nevidel.

A poučenie? **Dôveruj, ale preveruj!** Susanne Sumeráková

Trojhlavý drak

(rozprávka)

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna jaskyňa. Tá jaskyňa sa nachádzala pri kráľovskom zámku, v ktorom býva tučná princezná menom Marta. Jedného pekného dňa sa Marta vybrala na prechádzku popri jaskyni, z ktorého vychádzal obrovský rev. Marta sa zľakla, nevedela, čo sa deje. Odrazu stade vyšiel obrovský trojhlavý drak.

Pozrel sa na tučnú princeznú a hovorí: „Som hladný, tristo rokov som nič nejedol!".

Marta bola zaskočená a povedala drakovi: „Poď, ja ťa pohostím."

Drak s princeznou išli do zámku. Keď drak dojedol, poďakoval a chystal sa naspäť. Lenže drak jedol o dušu a nepodarilo sa mu vzlietnuť. Z okna uvidel deti, ktoré sa hrali v pieskovisku. Deti sa pozreli na draka, drak na nich a už boli všetci kamaráti. Ani nevedel ako, a už lietal v povetrí.

Princezná zostala na zámku. Smutná pozerala cez okno, ako drak vozí deti na sebe a lietajú okolo celého kráľovstva.

Keď deti dovozil, princezná ho zavolala naspäť a pýta sa: „Drak môj, keď si sa tu tak dobre najedol, nepovozil by si aj mňa?".

Drak sa pozrel na princeznú a hovorí: „Keď schudneš, potom ma zavolaj a povozím aj teba."

Od tých čias kuchár namiesto koláčov robil iba zeleninové šaláty. Laura Rešetová

Zbojníci na Bojnickom hrade

(miestna povesť)

Kde bolo, tam bolo, žili raz traja zbojníci. Ich mená boli Jano, Adam a Martin. Každý deň vykradli aspoň jeden kočiar plný dukátov. Jedného dňa sa veľmi nahneval gróf Pálffy, ktorý panoval na Bojnickom hrade a rozkázal svojmu služobníctvu: „Spravte pascu na zbojníkov!“

Tak sa aj stalo. Poslal kočiar plný zlata do susedného mesta Prievidze a všade naokolo cesty ukryl všetkých svojich drábov, svojich vojakov. Ibaže zbojníci boli prefíkaní.

Keď Pálffy poslal kočiar plný zlata a dukátov do susedného mesta, zbojníci vytušili pascu a prišli na jeho hrad.

Dopočuli sa, že vraj grófova dcéra je krásna a že zostala na hrade úplne sama.

Zbojníci vtrhli teda na hrad a zobrali si zlata, koľko len uniesli. A Jano? Ten si zobral so sebou aj krásnu dcéru, ktorá sa stala jeho ženou.

Jakub M. Kipikaša

Jablko

Jablko, to je exotika a sladká chuť,
človek neodolá, musí už len zahryznúť.

Zdravá farba, vitamínová chuť,
pomôže ti omladnúť.

Aj príval energie dáva,
samotná jablková šťava.

Keď nemáte céčko na zimu,
kúpte si jablkovú perinu!

Odporúčam všetkým Vám,
ja si tiež jablko veľmi rada dám.

Kvetka Šillerová

Smutný psík

(poviedka)

Bol raz jeden psík, ktorý býval v útulku. Bol veľmi smutný, lebo ho nikto nechcel preto, že ľudia hovorili, že je škaredý. On si ale myslel, že nie je škaredý a nevedel, prečo ho nemali radi.

Pani upratovačka každý deň upratovala okolo psích príbytkov. A počula, ako ľudia hovorili, že je psík škaredý. Ale ona si myslela, že je pekný, až krásny. No nikomu to nepovedala. Musela však upratovať aj v inom útulku.

O dva dni mala prísť dodávka pre psíka a on nebol šťastný. Pani upratovačka však nechcela, aby ho zobrala dodávka, a preto si pripravila plán, ako ho zachráni. Keď prišiel deň príchodu dodávky, upratovačka bola prichystaná a vedela svoj plán naspamäť. Najprv sa schovala a čakala. Keď prišli chlapi a chceli naložiť psíka do dodávky, povedala: „Stop, ja chcem tohto psíka a mám aj peniaze!“

Keď chlapi počuli slovo peniaze, hneď jej dali psíka. Odvtedy bol psík šťastný, mal dobrý domček a paničku a už iba vrtel chvostíkom od radosti a spokojnosti.

Angelika Nedeljak

Príbeh lišiaka

(zvieracia rozprávka)

Kde bolo, tam bolo, niekde až na konci okresu v horách pod Temešskou skalou žila jedna líščia rodinka. Bola to taká obyčajná zvieracia rodinka, starostlivá mama Erina, otec Félix, ktorý podľa legendy aj vlka Flipa a medveďa Béďu prekabátil a malý lišiačik Max.

Jedného dňa si rodičia všimli, že Max chodí každý deň domov zo svojich potuliek po okolí smutnejší, tak sa dohodli, že ho ráno budú sledovať, aby prišli na to, čo sa s Maxíkom deje. Ráno ledva Max zistil, či vonku slnko svieti, už aj sa rozbehol dolu lúkou. Preskočil potôčik a ďalej bežal až do dediny. Otec Félix aj mama Erina ostali veľmi prekvapení, pretože Max sa stretával doteraz iba s horskými zvieratami. Utekal až do dvora, odkiaľ bolo počuť kotkodákanie. Rodičia sa prikrčili pri plote a pozerali, čo sa bude diať. Max búchal labkou na dvere. Gazdiná vyšla na priedomie a osopila sa na Maxa: „Čo ty tu chceš, potvora jedna ryšavá?“ „Gazdiná, prišiel som sa opýtať, či sa môžu ísť sliepky so mnou hrať na naháňačku?“ „Už som ti povedala, že moje zvieratá sa s tebou hrať nebudú, ani husi, ani sliepky, ani pes Bodrík sa s tebou kamarátiť nebude! Prac sa odtiaľto, nech ťa tu už viackrát nevidím, lebo na teba pošlem poľovníka Jana!“ A tak Max stiahol chvost, zvesil hlavu a pomaly kráčal späť do lesa.

Doma sa ho rodičia pýtali, aký mal deň. Max povedal, že je smutný, lebo nemá kamarátov a gazdiná mu nedovolí hrať sa s jej zvieratami z dvora, ktoré sú také milé a zábavné. Mama Erina mu vysvetlila, že s jedlom sa nehrá a všetky husičky a sliepočky sú výživná potrava. Na druhý deň zapísali Maxa do lesnej školy. Našiel si tam veľa kamarátov.

Diana A. Mazánová

O husi a pande

(bájka)

Jedna závistlivá hus z Číny išla na prechádzku do bambusového lesa a natrafila tam na pandu, ktorá sa napchávala bambusmi. A hus si pomyslela: „Aj ja chcem mať také brucho! Tá panda ho má také pekné, okrúhle, jednoducho, štýlové.“ A tak sa tá hus začala prežierať do nemoty.

Potom išla za pandou a povedala: „Pozri, aké mám brucho!“ Našla oriešok a hodila si ho do zobáka, ale zrazu ju začalo bolieť brucho. Začala ľutovať, že sa tak prežierala. Husi bolo tak zle, že panda jej musela zavolať doktora, ktorým bol ďateľ. Doktor ďateľ zalamoval krídlami a vyzvedal: „Čo sa ti to stalo? Ako si sa mohla takto prežrať?“ Hus bola ticho. Nevládala ani slovko vypustiť zo zobáka. A tak jej pichol injekciu a hus bola do troch dní v poriadku.

„Ja hlúpa hus, však som ja len hlúpa hus. Ja predsa nemôžem mať brucho ako panda,“ uvedomila si a už nikdy nikomu nezávidela. Ponaučenie: **Váž si to, čo máš!**

Jakub Adamec

Jahoda

Nájdeš ju v záhrade,
na koláči lahoda.
Hodí sa aj na rande,
červená jahoda.

Do dezertu, do koláča,
v lete výborné limonády.
V cukre dobre sa namáča,
skús ju dať do čokolády.

Dobrý nápad je pridať ich do diéty,
uvidíš výborné výsledky na pleti.
Na chudnutie, aj na srdce,
nebude ti chýbať ani vitamín C.

Simeon Turic

O korytnačke a delfínovi

(bájka)

Jeden veľmi pekný deň sa korytnačka vyhrievala na pláži. Tak jej bolo dobre, že ju z hlbokej vody zazrel delfín. Aj on sa chcel vyhrievať ako korytnačka, chvíľu ju pozoroval, keď sa korytnačka zdvihla a išla rovno k nemu. Korytnačka sa veľmi pomaly približovala k delfínovi. Delfín sa trochu zľakol. Korytnačka sa ho pýta: „Prečo sa stále na mňa pozeráš? Potrebuješ niečo?" Delfín odpovedá: „Nie, nič nepotrebujem, len aj ja by som sa chcel tak vyhrievať na slniečku," povedal delfín.

Korytnačka aj delfín vedeli, že delfín nie je obojživelník a nemôže byť na pláži. Korytnačka chvíľu premýšľala, a potom dostala nápad. Ponorila sa do vody a zdvihla delfína na svoj pancier a začala plávať nad vodou, aby sa delfín mohol vyhrievať. Tým, že korytnačka bola taká veľká, mohla delfína uniesť na pancieri a ten sa mohol aspoň na chvíľu vyhrievať na žiarivom slniečku. Teraz bol delfín šťastný. O pár hodín neskôr korytnačka priplávala k svojmu úkrytu. Delfín sa jej poďakoval a rozlúčili sa.

O pár týždňov neskôr korytnačka plávala na dne krásneho mora, hľadala tam potravu. Náhle išla okolo veľmi rýchlo loď, išla ponad kamene a zvalila ich na korytnačku. Kamene privalil korytnačkinu nohu a nemohla sa pohnúť. Bola vo veľkom nebezpečenstve. Práve plával okolo delfín a zrazu počul nejaký podivný hlas. Nasledoval nariekanie, až kým zbadal kopu veľkých čiernych kameňov. Okamžite priplával k nim, korytnačka uvidela delfína a rýchlo na neho zavolala. Korytnačka mu všetko povedala a delfín sa jej snažil pomôcť. Chytil jej predné nohy a začal ťahať, ale nešlo to. Korytnačka bola veľmi ťažká a on sám príliš slabý. Potom delfín povedal korytnačke, aby chvíľu počkala a o pár minút neskôr sa vrátil so svojimi kamarátmi, krabom, rajou a veľkou červenou chobotnicou. Korytnačka sa radovala. Všetci začali spolu ťahať, išlo to ľahšie, ale najsilnejšia bola chobotnica, lebo mala osem dlhých chápadiel. Po chvíli trápenia sa kameň prevrátil a korytnačka bola voľná. Všetci sa radovali. Korytnačka sa všetkým poďakovala a pozvala všetkých do jej úkrytu na výbornú koralovú tortu.

A ponaučenie? **V núdzi spoznáš priateľa.**

Kristina Ann Lutz, 3. miesto v súťaži Literárna jar Ondreja Čiliaka

Alica a Bodka

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno dievčatko a bieločierny psík. To dievčatko sa volalo Alica a psík Bodka. Alica raz išla do lesa aj so svojím psíkom Bodkou. Keď boli v lese, Alica Bodku pustila z vôdzky, aby sa bodka vybehala. Keď ju však pustila a chcela ju zavolať naspäť, Bodka nie a nie prísť. Bodka bola ďalej a ďalej od Alici. Alica si spomenula, že má maškrty, že ju zavolá pomocou nich. Samozrejme, že ju aj privolala, ale pripnúť na vôdzku ani za svet. Bodka si myslela, že to je nejaká hra, kde musí nejakým spôsobom získať maškrty, no Alica bola už zúfalá, ako Bodku pripnúť na vôdzku.

Prišli k poľovníckej chate a pri nej bola aj studňa. Alica sa z tej studne napila, aj Bodka sa chcela tiež napiť, ale najprv chcela dohrať tú hru, ktorú si myslela, že hrajú, aj keď nehrali. Alica Bodku chcela iba chytiť a pripnúť. No Alica bola taká zúfalá, že sa rozplakala. Vtom Bodka spozornela a zastavila, že čo sa deje. Podišla k nej, že prečo Alica plače. No Alica ako zdvihla hlavu a pozrela sa na Bodku, Bodka sa zase pustila do utekania. Zrazu sa tam objavila víla. Víla zastavila Bodku a hovorí jej: „Bodka, poslúchaj Alicu, Alica ti nechce zle!" A víla zmizla. Bodka naozaj prišla k Alici a mohla ju v pokoji zapnúť na vôdzku. Alica a Bodka išli konečne domov.

Prišli domov a Alica Bodku pustila na záhradu. Bodka začala z ničoho nič štekať a zúrivo chytila Alici rukáv na vetrovke a začala s ním mykať do strán. Alica sa zľakla, že čo to robí, a tak začala kričať na rodičov. No rodičia neboli doma, ale v obchode. Nuž, Alica to nevedela, a kričala: „Mami, oci!". Vtom zazvonil zvonček na dverách, ktorý bolo počuť až vonku. Bodka prestala ťahať Alicu za rukáv. → →

Alica išla do domu a pozrela, čo to zazvonilo. No nič nezistila, tak vyšla von pred dvere, no nikoho tam nevidela. Zbadala len susedu, a tak sa jej opýtala, či niekoho nevidela vonku zvoniť na dvere. Suseda odpovedala: „Nie, nevidela som nikoho.” Alica poďakovala a pozdravila sa jej. Obidve sa pobrali domov. Alica sa stále čudovala, že kto to zazvonil. Odvtedy Bodka Alicu počúvala na prvé slovo. Alicini rodičia sa vrátili domov, bol už večer a Alica dala Bodke žrať.

Na druhý deň išla Alica k babke aj s Bodkou a išli aj jej rodičia. Bodka Aliciných rodičov neposlúchala a Alica všetko prerozprávala babke. Rozmýšľali, čo to zvonilo, no na nič neprišli. Keď Alica prišla domov od babky, bolo škaredé počasie. Priniesla bonboniéru, a tak ju hneď zjedli a Alica si z nej nechala obal a do stredu vystrihla stredný kruh a dala do vnútra Bodkine maškrty a keďže bolo škaredé počasie a pršalo, nemohla s Bodkou nikam ísť, a tak sa s Bodkou hrala na balkóne s tou hračkou. Keď sa dohrali, tak bol večer a Alica dala Bodke nažrať. Na druhý deň Bodke zazvonil obojok a rozprávky bol koniec. Nela Sklenárová

Pes

Bol raz jeden milý pes,
ktorý má rád blízky les.
Pobehuje medzi stromy,
potrénuje svoje nohy.

Býva v peknom domčeku,
jedol by len slaninku.
V miske čerstvá voda,
bez nej žiť sa nedá.

Voláme ho Dunčo,
novina veliká,
hovorí sa,
že
pes je priateľ človeka. Jakub Volek

O dedkovi a záhradke

Žil raz jeden dedko, ktorý mal malú záhradku. Nuž, väčšiu si dovoliť nemohol. Bol síce chorý a staručký, ale aj napriek tomu sa stále poctivo staral o svoju záhradku.

Rád sedával na lavičke a pozoroval, ako mu rastie čerstvá zeleninka aj ovocie. Rástla však veľmi pomaly. Keď bol dedko unavený, išiel si ľahnúť do postele v malom útulnom domčeku, kde rýchlo zaspal.

Aj na druhý deň sa išiel pozrieť do záhradky a jeho úroda už bola skoro dozretá. Okopával ju a polieval, a keď prišiel večer, dedko zostal veľmi hladný. Mal uvarenú síce iba ryžu, ale uvedomil si, že potrebuje aj nejaké vitamíny. Zrazu mu prišlo zle. Zelenina a ovocie to nejako vycítili, odtrhli sa zo stonky a pricupkali k domčeku. Skočili dedkovi do taniera. Keď to zbadal, s chuťou sa do nich pustil a zjedol ich.

A tak žil dedko zdravo a spokojne až do smrti.

Lilien Polakovičová

Pár

Jedného dňa si išiel pán Jablko znudený z práce domov a zrazu stretol pani Mandarínku. Padli si do oka a po čase sa skamarátili. Mandarínka začala pomáhať Jablku v práci. Pán Jablko začal byť šťastný a povýšili ho.

Pán Jablko teda pozval Mandarínku na rande. Mandarínka to prijala, lenže sa mali dohodnúť na čase a mieste stretnutia. Lenže Jablko chcel ísť do krčmy, ale Mandarínke sa to moc nepáčilo. Tak Jablko ustúpil a išli do luxusnej reštaurácie, kde si objednali vínko. Rozprávali sa o práci. Rande sa im vydarilo a začali tvoriť pár.

O pár rokov mali svadbu, narodili sa im dve krásne deti Hrozno a Pomaranč a žili spolu šťastne až do smrti.

Lukáš Lieskovský

Rozprávka o priateľstve

V malom domčeku neďaleko rieky Hornád žilo jedno smutné jabĺčko. Toto jablko nemalo jediného kamaráta. Zato vo vedľajšom domčeku trochu väčšom, kde bola cítiť pozitívna nálada, žili mandarínka a mrkva. Boli najlepšie kamarátky.

Keď sa dozvedeli, že jabĺčko nemá žiadnych kamarátov, hneď ho išli navštíviť. Zaklopali na dvere a otvorilo im smutné jabĺčko. Hneď sa mu predstavili a chceli ísť dnu, ale jabĺčko miesto toho, aby ich pozvalo dnu, zabuchlo im dvere priamo pred nosom. Mandarínka a mrkva sa prekvapili a odišli.

Na druhý deň sa jabĺčko rozhodlo ísť na trh. Lenže nevedelo, že trh je dnes zatvorený, tak sa iba tak prechádzalo na čerstvom vzduchu. Avšak za rohom číhalo nebezpečenstvo. Zlá armáda hrozienok! Jabĺčku síce prišli neškodné, no zrazu naňho spadla veľká reťaz. Jabĺčko spadlo a zostalo v bezvedomí. Ani nevedno, kto zavolal pomoc, prišla veľká dodávka a odviezla ho ku svojmu šéfovi, veľkému desivému banánu.

Banán sa nahneval a chcel zranené jabĺčko zjesť. Ale vtom sa zjavila mandarínka a skočila pred jablko, aby zjedol ju, namiesto jablka. Keď to jablko uvidelo, hneď utieklo. Banán sa ozbrojil hroznom a chcel ním strieľať po jablku. Lenže vtom sa zjavila mrkva a skočila pred jablko a kričala: „Uteč a zachráň si život!“ Odvtedy už jabĺčko nikdy neodmietlo žiadnych priateľov.

Kristína Pánisová

Opica

Bola jedna opica
hnedá ako škorica.

V džungli ona nežila,
kde by tam aj prežila?

Bývala si v Bojniciach
na zoologických policiach.

Milovala banány a jablká,
to je pravda odveká.

Preto bola veľmi zdravá,
a tým pádom veľmi šťastná.

Nemávala choroby,
ani žiadne neduhy.

Nechcela ísť do Afriky,
túžila žiť bez paniky.

Zabávala všetky deti,
ktoré rozhadzovali smeti.

Naša opica sa nahnevala
a ostré zuby im ukázala.
Deti sa z toho rýchlo poučili
a už zoologickú viacej neničili.

ZK

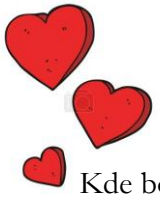

Štyri hrozienka

Kde bolo, tam bolo, bol raz jeden domček a v tom domčeku žili štyri sestry. Tri z nich boli staršie a mali asi pätnásť rokov. A tá štvrtá sestra bola menšia a mala deväť rokov. Sestry žili spolu s mamou a boli veľmi veselé a šťastné.

Ale jedného dňa mama ochorela a myslela si, že je s ňou koniec. No zrazu sa u nich zjavila akási starenka a poradila mamičke liek, ktorý jej pomôže. Mama sa potešila a poslala svoje dcéry pre ten liek. Lenže starším sestrám sa ísť nechcelo. Boli veľmi lenivé. Iba najmladšia dcéra mamičke sľúbila, že ten liek nájde. Jej sestry ju vysmiali. Ale ona chcela pomôcť, a preto sa vybrala na cestu.

Išla horami a dolami, cez tri rieky, až ho nakoniec našla. Bol to veľmi divný liek, zdravý rakytník. Zobrala ho a už bola na ceste domov. Išla zase horami a dolinami, cez tri rieky, až prišla unavená domov. Dala mamičke liečivé bobule a tá hneď vyzdravela. Ony boli šťastné, iba jej sestry sa cítili zle, lebo sa jej predtým vysmievali.

Gréta Olívia Lutz

O mrkve a uhorke

(nonsens)

V júli sú včely v úli,
mrkva v záhrade,
uhorka na stole,
jablko na strome,
paprika v šaláte.

Jablko si raz niekto odtrhol
a hneď zaraz ho zjedol.
Paprika v šaláte bola skôr zjedená,
skôr ako stihla povedať:
„Pomóc, vysloboďte ma!“
Mrkva bola vytiahnutá
a v snehuliakovi zapichnutá.
Uhorka ďalej hnila,
až kým neprešla zima.

A keď prišla zase jar,
všetko bolo krásne
aj to nebo jasné.
A keď prišiel zajac
zjesť tú mrkvu,
uhorka nelenila a prišla k oknu.
Uhorka zakričala: “Stop!“
A zajac urobil hop.
Uhorka zachránila mrkvu,
a potom mali spolu svadbu.
Nakoniec mali spolu dieťa,
bieleho malého petržlena.

Sofia Pekárová

Jablkový sad

Sedím, sedím na strome,
dole pozriem a zazriem,

jablká sa hrajú dole v sade
a ja tu visím smutne všade.

Chcem zoskočiť dole,
ale som ešte veru malé.

Nebaví ma to tu na strome,
mám chuť skočiť ku mame.

Potom ale budem hnilé,
a to nie je milé,.

Musím to už vydržať,
aj keď je to tu nuda dozrievať.

Už som dozrelo a som šťastné.
spadnem konečne k mame!

Tobias E. Dobeš